ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ **ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ**

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

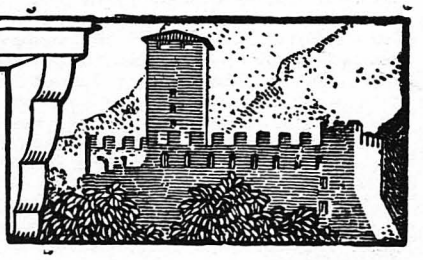

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τότε ὁ ἀρχηγὸς τῆς πολιτικῆς ἀστυνομίας εἶπε στὴν Ἑλένη :

—Ἀγαπημένο μου παιδί, ὅ,τι ἔμαθα αὐτὴ τὴ στιγμή, ἔρχεται ἐπάνω στὴν ὥρα του γιὰ νὰ μᾶς ἀνακουφίση καὶ τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλο. Δὲν ἐπιμένω πειὰ νὰ μάθω τίποτε γιὰ τὸ Σέργιο Ἰβάνοβιτς καὶ μπορεῖς τώρα νὰ σωπαίνης ὅσο θέλεις. Ἄκουσε ἀκόμα μιὰ συμβουλή, ἀγαπημένε μου μικρὲ ἄγγελε... (Καὶ σκύβοντας πρὸς τὸ αὐτὶ τῆς νέας, ἔγινε ἕξαφνα σοβαρός). Κράτα τὴ μικρή σου γλῶσσα. Ὑπάρχει ὁ Ρασπούτιν στὴ μέση.... ὁ Ρασπούτιν καὶ αἷμα.... Ἄς κάνουμε τοὺς πεθαμένους....

Ἡ Ἑλένη ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ κοντά του, γιατὶ λίγο ἔλειψε ἡ βρωμερὴ ἀνάσα του νὰ τῆς φέρη λιποθυμία καὶ τοῦ ἀπάντησε :

—Μὰ δὲν ἤρθα ἐδῶ γιὰ ν' ἀσχοληθῶ μὲ τὶς ὑποθέσεις τοῦ Ρασπούτιν. Ἤρθα ἐδῶ γιὰ τὴ μικρὴ Γαλλίδα, γιὰ τὴν Πρίσκα...

—Ἄ! τὴν εἶχα ξεχάσει !.... Μὰ καὶ γι' αὐτὴν μοῦ φαίνεται, ὅτι δὲν ἔχουμε νὰ ποῦμε πειὰ τίποτε ! τῆς ἀπάντησε σὲ τόνο ξερό. Καὶ τώρα σᾶς λέω, ὅτι ἔχω μιὰ σπουδαία δουλειὰ καὶ ὅτι δὲν μοῦ μένει οὔτε λεπτὸ γιὰ φλναρίες !.... Ὁ Θεὸς νὰ σὲ προστατεύη, Ἑλένη Βλαδιμηρόβνα !

Ἡ Ἑλένη σηκώθηκε σὰν νὰ τὴν εἶχαν μπατσίσει καὶ τοῦ εἶπε περιφρονητικὰ κι' ἀγέροχα :

—Γκουνσόφσκι, σοῦ ἀπαγορεύω νὰ μοῦ μιλᾶς σ' αὐτὸ τὸν τόνο...

Ἔβλεπε πὼς δὲν ὑπῆρχε πειὰ ἐλπὶς νὰ πετύχη τίποτε ἀπ' αὐτόν. Τὸν ἤξερε πολὺ καλὰ ἄλλωστε. Κάνοντας τότε τὴν ἀδιάφορη, διευθύνθηκε πρὸς τὸ παράθυρο, ἀνασήκωσε τὴν κουρτίνα, προσποιήθηκε μιὰ στιγμὴ πὼς κύτταζε ἔξω τὴν κίνησι τοῦ δρόμου κι' ἔπειτα ἄφησε τὴν κουρτίνα νὰ ξαναπέση.

Ὅταν γύρισε, ὁ Γκουνσόφσκι βρισκόταν πίσω της. Τὸ ὕφος του ἦταν τώρα συντριμμένο, ἱκετευτικό....

—Δὲν θὰ μ' ἀφήσετε ἔτσι θυμωμένη. Σᾶς βεβαιώνω, ὅτι ἡ θέσι μου εἶνε τρομερή... Ξέρετε πολὺ καλά, ὅτι κάθε φορὰ ποὺ μπορῶ νὰ κάνω κάτι γιὰ σᾶς, τὸ κάνω πρόθυμα. Μὰ αὐτὴ τὴ φορά, δὲν μπορῶ, δὲν μπορῶ!... Εὐσπλαχνιστῆτε τὸν ἀφοσιωμένο δοῦλο σας, Ἑλένη Βλαδιμηρόβνα... Καθῆστε... Μὴ φεύγετε ἔτσι... Ἔμαθα πολὺ ἐνδιαφέροντα πράγματα γιὰ τὸν πρίγκηπα Κιρκώφ... Θὰ σᾶς τὰ διηγηθῶ... καὶ θὰ χωρίσουμε σὰν καλοὶ φίλοι...

Τὴν ἔβαλε νὰ καθήση καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸ γραφεῖο του. Καθὼς τῆς εἶχε γιορισμένη τὴν πλάτη, ἡ Ἑλένη τοῦ ἔριξε ἕνα βλέμμα τόσο τρομερό, ὥστε ἂν τὸ ἔβλεπε, θ' ἀνατρίχιαζε ὡς τὰ τρίσβαθα τοῦ ἑαυτοῦ του, ἀφοῦ μάλιστα, καθὼς ἤξερε ὅλος ὁ κόσμος, ὁ Γκουνσόφσκι δὲν ἦταν καὶ πολὺ γενναῖος.

Ἔψαξε μέσα σ' ἕνα συρτάρι καὶ παίρνοντας μιὰ ἀναφορὰ τῆς ἀστυνομίας, ἄρχισε νὰ τὴν ξεφυλλίζη.

—Νὰ ὅ,τι μοῦ ζητήσατε, εἶπε.

Ἡ Ἑλένη φάνηκε νὰ ἐνδιαφέρεται μὲ ὅσα τῆς ἔλεγε καὶ τῆς ἔδειχνε καὶ δὲν τοῦ ξαναμίλησε πειὰ γιὰ τὴν Πρίσκα.

—Ὡραῖα ! Ὡραῖα ! τῆς εἶπε. Νὰ ποὺ εἶστε λογικὴ τώρα...

Καὶ καθὼς εἶχε πλησιάσει στὸ γραφεῖο, ἄρχισε νὰ τῆς φιλάη τὸ χέρι, λέγοντας :

—Ἔξοχα ! Ἔξοχα ! Φιλιώσαμε πειά !....

XI

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΠΑΖΑΡΙ

Τὸ «Σκούτουν—Ντβὸρ» ἦταν ἕνας ἀτελείωτος λαβύρινθος ἀπὸ δρομάκους στεγασμένους, μέσα στοὺς ὁποίους ὑπῆρχαν ἑκατοντάδες μικρομάγαζα ποὺ πουλοῦσαν κάθε λογῆς πράγματα, ἀπὸ τὰ πιὸ κοινὰ ὡς τὰ πιὸ σπάνια καὶ παράδοξα.

Ἀνάμεσα σ' ὅλα αὐτὰ τὰ μαγαζιά, μέσα σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ σκοτεινὲς ἀρτηρίες τοῦ παζαριοῦ, ἦταν καὶ τὸ μαγαζὶ τῆς γρηᾶς Κατερίνας, μαγαζὶ φημισμένο σ' ὅλη τὴν Πετρούπολη, ὅπως ἐπίσης φημισμένη ἦταν κι' ἡ ἰδιοκτήτριά του, τῆς ὁποίας ἡ περιουσία ὑπολογιζόταν σὲ πολλὰ ἑκατομμύρια. Καὶ ὅμως ἡ προθήκη τοῦ καταστήματός της δὲν διέφερε καθόλου ἀπ' τὶς προθῆκες τῶν γειτονικῶν μαγαζιῶν καὶ πίσω ἀπ' τὰ σκονισμένα τζάμια του, δὲν ἔβλεπε κανεὶς παρὰ παληοπράγματα, ἄξια γιὰ τὸ κάρρο τοῦ σκουπιδιάρη.

Ἔλεγαν ὅμως, ὅτι μέσα στὸ ἰδιαίτερο τοῦ μαγαζιοῦ της ἡ κυρὰ Κατερίνα εἶχε τὰ πιὸ σπάνια κοσμήματα, τὰ ὁποῖα προερχόντουσαν ἀπὸ ἐνέχυρα τῶν κυριῶν τῆς ἀριστοκρατίας, ποὺ καταφεύγαν σ' αὐτὴ ὁσάκις δὲν εἶχαν χρήματα.

Λόγῳ τῆς ἰδιότητός της αὐτῆς, ἡ γρηὰ Κατερίνα ἦταν ἐνήμερη γιὰ κάθε μυστικὸ τῆς ἀριστοκρατίας κι' ἡ ἀστυνομία δὲν περιφρονοῦσε ποτὲ τὴ συνδρομή της. Μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Ὀχράνα εἶχαν ἀναπτυχθεῖ κανονικώτατες σχέσεις.

Ἡ Κατερίνα ἤξερε νὰ κάνη πολὺ καλὰ τὶς δουλειές της. Βλέποντάς την κανείς, δὲν τὴ λογάριαζε οὔτε γιὰ μιὰ πεντάρα. Ζοῦσε μ' ἕνα πιάτο ρίζι καὶ τρεῖς πατάτες. Ἦταν ἐπίσης γνωστὴ γιὰ τὴν τρομερὴ φιλαργυρία της, καθὼς καὶ γιὰ τὴν εὐσέβειά της. Τὰ καντήλια μπροστὰ στὶς εἰκόνες δὲν ἔσβυναν ποτὲ κι' ἕνα σωρὸ κεριὰ ἔκαιγαν πάντα. Ἡ γρηὰ μάγισσα θὰ εἶχε περάσει πειὰ τὰ ὀγδόντα.

Ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, ἦταν ἐξαιρετικὰ ἀπησχολημένη νὰ τακτοποιήση κάπως τὸ μαγαζί της, ὅταν ἡ Βέρα, συνοδευμένη ἀπ' τὸν Ζιλμπέρ, παρουσιάστηκε στὸ κατῶφλι της. Διάβασε χωρὶς γυαλιὰ τὸ σημείωμα ποὺ τῆς ἔστελνε ἡ Ἑλένη, ἔκανε μιὰ παράδοξη γκριμάτσα, εἶπε στὴ Βέρα μερικὰ λόγια ἀκατανόητα γιὰ τὸ Ζιλμπὲρ κι' ἐξαφανίστηκε ἀμέσως στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ μαγαζιοῦ της.

Ἡ Βέρα παρέσυρε τότε τὸν ἠθοποιὸ ἔξω.

—Ἐλᾶτε, τοῦ εἶπε. Θὰ διασκεδάσουμε...

Ἡ Βέρα ἦταν πάντα ἕτοιμη νὰ διασκεδάση. Δὲν ὑπῆρχε χαρακτῆρας πιὸ εὔθυμος στὸν κόσμο. Ποτὲ ὁ Ζιλμπὲρ δὲν εἶχε δεῖ νὰ περνάη ἀπὸ τὸ γοητευτικὸ πρόσωπο τῆς μικρῆς φίλης του ἡ παραμικρὴ σκιά. Τὰ φωτεινὰ καὶ πονηρὰ μάτια της γελοῦσαν σ' ὅλο τὸν κόσμο. Κι' ἕνα πονεμένο πρόσωπο ἀκόμα τὴν ἔκανε νὰ γελάη.

—Μήπως ἡ ἀδελφή σας σκοπεύει νὰ ἐνεχυριάση τὰ κοσμήματά της στὴ γρηὰ Κατερίνα ; τὴ ρώτησε ὁ Ζιλμπέρ, μᾶλλον ἀστειευόμενος.

—Μὰ τὴν πίστι μου, μπορεῖ κι' αὐτὸ νὰ συμβῆ, τοῦ ἀπάντησε ἡ Βέρα. Μοῦ φαίνεται, ὅτι δὲν ὑπάρχει πειὰ οὔτ' ἕνα φοῦβλι στὸ σπίτι. Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πῶς φεύγουν τὰ χρήματα. Φαίνεται πὼς ἡ ἀδελφή μου δίνει ὅ,τι ἔχει καὶ δὲν ἔχει. Ἔπρεπε νὰ βλέπετε τί μοῦτρα ἔκανε ὁ πρίγκηψ Κιρκὼφ ὅταν ἡ Ἑλένη τοῦ εἶπε πὼς δὲν εἶχε πειὰ πεντάρα ἀπ' τὶς 50.000 ρούβλια ποὺ τῆς ἔδωσε τὴν περασμένη βδομάδα. Ἔχει ὅμως δίκηο ἡ Ἑλένη. Εἶνε τόσο διασκεδαστικὸ νὰ σκορπίζη κανεὶς χρήματα....

—Σωπᾶτε, Βέρα ! τὴ διέκοψε ὁ ἠθοποιός. Δὲν σᾶς ἀγαπῶ πειά.

—Δὲν λέτε τὴν ἀλήθεια ! Ἐγὼ ξέρω πὼς μ' ἀγαπᾶτε σὰν τρελλός....

—Τότε παντρευτῆτε με ! εἶπε μὲ ἱκετευτικὸ τόνο ὁ Ζιλμπέρ.

—Ἀφῆστε με ἥσυχη μὲ τὰ αἰσθήματά σας καὶ μὲ τὸ γάμο... Δὲν

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

(Τοῦ ENRICO PANZACCHI)

Νὰ ποὺ ροδίζει ἀσύγκριτα τόσες πλαγιὲς ἡ αὐ-
(γοῦλα
καὶ τ' ἄγρια τ' ἄνθη ἀνοίγουνε λουσμένα στὴ
(δροσοῦλα.
Στὸ δάσος τ' ὁλοφούντωτο μύρια πουλιὰ λαλοῦνε
καὶ τὰ ρυάκια ἀφρόδροσα γλυκὰ γοργοκυλοῦνε,
καὶ σύ, ὦμορφιά μου ἀτίμητη, ξανθὴ γαλανομάτα,
θωρεῖς στὰ κρυσταλλόνερα τὰ κάλλη σου τ' ἀ-
(φρᾶτα.
Στὸ διάβα σου τὰ λούλουδα σὲ χαιρετοῦν σκυ-
(μένα
καὶ μὲ μιὰ γλῶσσα ὁλόμυρη κρυφομιλοῦν γιὰ
(σένα.
Τὴ νύχτα θὲ νὰ πέρασες στὰ ρείκια ξαπλωμένη,
βλέπω μὲς στὰ χρυσόμαλλα κίπερη σκαλωμένη,
καὶ τώρα μὲ χτυπόκαρδο παραμονεύεις μόνη
νὰ ἰδῆς ἀπ' τὰ χαμόκλαδα διαβάτης μὴ σιμώνει.
Μὰ νά, στὸ βάτο ἐπιάστηκε τὸ καναῖ φουστάνι
καὶ σκαρπινάκι ἀτίμητο ἀπὸ μετάξι ἐφάνη.
Ἄ! Κοντεσσίνα ἀστόχαστη τὰ ροῦχα σὲ προδῶ-
(σαν.
Ποιὰ εἶν' ἡ νειὰ ἡ πεντάμορφη τὰ μυροδέντρια
(ἑνοιῶσαν.
Πρόσεξε... Μὲς ἀπ' τὰ ἔλατα οἱ Σάτυροι γελοῦνε
κι' οἱ Φαῦνοι ἀπ' τὰ φυλλώματα πονηροφλυα-
(ροῦνε...
Νάξερα ποιὸς σ' ὡδήγησε σὲ τοῦτον τὸν αἰῶνα,
τόσο πεζὸ κι' ἀνέραστο, ποὺ ζεῖ κανεὶς μ' ἀγῶνα,
νὰ παίξης χωρὶς ὕπαρξι παραμικρῆς ἐλπίδας
τοῦ Μελοιρίου τὸ ειδύλλιο καὶ τῆς ξανθῆς Χλω-
(ρίδας.

Μετάφρ. Δ. ΜΑΡΓΑΡΗ

εἶνε καλύτερα ἔτσι ;.... Στάσου, ἂς μποῦμε σ' αὐτὸ τὸ μαγαζί. Ἔχει ὡραῖες κοῦκλες καὶ κάνω συλλογὴ ἀπ' αὐτές. Τί ; φοβᾶσαι μήπως σὲ βάλω στὰ ἔξοδα ;

— Μὰ ἡ ἀδελφή σας δὲν θ' ἀνησυχήση ; Μήπως σᾶς ἔχει δώσει ραντεβοῦ πουθενά ;

— Ναί, ἐδῶ.... Ἄ !.... νά την !....

Πράγματι, ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ Ἑλένη φάνηκε στὸν κεντρικὸ δρόμο τοῦ «Σκούτουν Ντβόρ».

— Ἄς τὴν εἰδοποιήσουμε.... πρότεινε ὁ Ζιλμπέρ.

— Περιττόν... Πάει τώρα στὴ γρηᾶ Κατερίνα, ἀλλὰ ξέρει πῶς εἶμαι ἐδῶ. Ζιλμπέρ, ἀγόρασέ μου σιγάρα. Δὲν ἔχω πειά.

Ἡ Ἑλένη ἐντωμεταξύ, βάδιζε πολὺ γρήγορα. Ἔστριψε δεξιὰ κ' ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς ἔσπρωχνε τὴν πόρτα τῆς γρηᾶς Κατερίνας.

— Καλημέρα, μαμά ! εἶπε μπαίνοντας μέσα. Εἶν' ὅλοι ἐδῶ ;

— Ὄχι ὅλοι ἀκόμα... μὰ θἄρθουν... Μὰ γιατὶ ζήτησες τὸ Ντουμίν ; Αὐτὸς δὲν ἦρθε ποτὲ ἐδῶ. Σὲ βεβαιώνω, μικρή μου, πῶς δὲν ἀγάπησα ποτέ μου αὐτὸν τὸ φλύαρο ἐργάτη...

— Μαζύ του ὅμως ἔχουμε ὅλα τὰ ἐργαστάσια τοῦ Πουτίλωφ... τὴ διέκοψε ἡ Ἑλένη. Κι' αὐτὸ εἶνε κάτι, μαμά. Ἔπειτα, αὐτὸ δὲν σὲ ἀφορᾶ. ..

— Πῶς !... Δὲν' μ' ἐνδιαφέρει, μικρή μου περιστέρα ! Ἂν δάνειζα τὴ σάλα μου σ' ὅλους τοὺς φλύαρους ἐργάτες, γρήγορα ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας θὰ μοῦ δάνειζε κ' ἐμένα μιὰ μικρὴ σάλα στὶς φυλακές...

— Ὁ Ντουμὶν δὲν μπῆκε ποτὲ στὴ χαμηλὴ αἴθουσα. Ἀγνοεῖ ἐντελῶς τὶς συγκεντρώσεις μας καὶ ὅσα λέμε ἐκεῖ μέσα.

— Καλά.... καλά.... εἶπε ἡ γρηά. Ἀφοῦ τὸ θέλεις, ὁ Ντουμὶν θὰ ρθῆ. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε πῶς ἂν ὁ Ἀλέξης Βασιλίεβιτς, ὁ ὁποῖος σὲ περμένει στὸ πάσω μέρος τοῦ μαγαζιοῦ, δὲν μοῦ ἔλεγε πῶς ἀναλαμβάνει κάθε εὐθύνη, δὲν θὰ δεχόμουν ποτέ... Ὑπάρχει λοιπὸν κανένα νέο ;

Μά, ἀντὶ ἀπαντήσεως, ἡ Ἑλένη τῆς φώναξε :

— Μαμά !... μαμά !... πήγαινε νὰ φορέσης τὰ καλά σου !....

Ἡ Κατερίνα, ἡ ὁποία ὥς τὴ στιγμὴ ἐκείνη δὲν εἶχε πάψει νὰ ταχτοποιῆ τὰ πράγματά της, παράτησε μονομιᾶς ὅ,τι εἶχε μέσα στὰ χέρια της κ' ἀνορθώθηκε σὰν γαλβανισμένη. Τὰ μάτια της εἶχαν γίνει τώρα καταπληκτικὰ νεανικὰ καὶ τὸ βλέμμα της ἔλαμπε κάτω ἀπ' τὰ πυκνὰ λευκὰ βλέφαρά της, ἀπειλητικὸ καὶ χαρούμενο. Ὅλο τὸ γέρικο πρόσωπό της μόρφαζε ἀπὸ εὐθυμία καὶ τὰ σβυσμένα χείλη της σάλευαν σπασμωδικά.

— Πήγαινε νὰ γίνης ὡραία ! Πήγαινε νὰ γίνης ὡραία ! ἐπανελάμβανε ἡ Ἑλένη μὲ φωνὴ ὑπόκωφη...

— Ἀλήθεια ; Ἀλήθεια, ἀγατημένο μου παιδάκι ; Ὀρκίσου μου στὶς ἅγιες εἰκόνες ἂν εἶνε ἀλήθεια ! Θὰ ρθῆ ἐδῶ τὸ γλυκὸ ζαμπόν ; Εἶσαι βέβαιη ; Καὶ πιστεύεις πῶς θὰ ρθοῦν κ' οἱ ἄλλοι ; Θὰ ἰδῆς.... Θὰ ἰδῆς πῶς δὲν θὰ ρθοῦν ἀκόμα....

— Πήγαινε νὰ φορέσης τὰ καλά σου. Πήγαινε νὰ φορέσης τὰ καλά σου !....

Κι' ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, ἡ ὡραία χορεύτρια πέρασε στὸ πίσω μέρος τοῦ μαγαζιοῦ.

Ἕνας νέος βρισκόταν ἐκεῖ. ὁ ὁποῖος ξεφύλλιζε ἀφηρημένος κάποιο παλιὸ βιβλίο. Ἦταν ὁ Ἀλέξης Βασιλίεβιτς, ἀξιωματικός. Εἶχε φυσιογνωμία γαλήνια, ἐξυπνη, ἐνεργητική, λίγο ψυχρὴ καὶ μάτια φωτεινά, καταπληκτικὰ φωτεινά.

Μόλις εἶδε τὴν Ἑλένη, σηκώθηκε καὶ τῆς εἶπε :

— Ἔλαβα τὴν εἰδοποίησί σου καὶ εἰδοποίησα κ' ἐγὼ τὸ γλυκὸ ζαμπόν. Θὰ βρίσκετ' ἐδῶ σὲ λίγο. Συμβαίνει τίποτε σοβαρό ;

— Ναί, ὁ Σέργιος Ἰβάνοβιτς δολοφονήθηκε τὴν περασμένη νύχτα....

Ὁ Ἀλέξης ἀνατρίχιασε καὶ δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήση μιὰ ὑπόκωφη κραυγή. Μὰ ἡ Ἑλένη ἐξακολούθησε :

— Δὲν πρόκειται ὅμως μόνο γι' αὐτὸ ποὺ θέλησα νὰ σὲ ἰδῶ.... Πρόκειται γιὰ κάτι πιὸ σοβαρὸ ἀκόμα....

— Τί λοιπόν ;

— Θὰ τὸ μάθης σὲ λίγο, ὅταν τὸ γλυκὸ ζαμπὸν θὰ βρίσκεται ἐδῶ....Κατεβαίνουμε στὴ χαμηλὴ αἴθουσα ;....

— Ὅπως θέλεις.

Ἄνοιξαν μιὰ πόρτα, κατέβηκαν μερικὲς σκάλες καὶ βρέθηκαν σὲ μιὰ στενὴ αἴθουσα, ποὺ ἦταν κιόλας γεμάτη ἀπὸ σύννεφα καπνοῦ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— Στοὺς κεντρικοὺς δρόμους τῆς Νέας Ὑόρκης ἐγκατέστησαν τελευταῖα εἰδικὰ αὐτόματα μηχανήματα ἀλλαγῆς νομισμάτων.

— Ὅποιος δηλαδὴ θέλει ν' ἀλλάξη ἕνα εἰκοσόφραγκο, δεκάφραγκο ἢ τάλληρο, ρίχνει τὸ νόμισμά του σὲ μιὰ τρύπα τοῦ μηχανήματος καὶ παίρνει ἀπὸ μιὰ ἄλλη τρύπα τ' ἀνάλογα ψιλά, τὰ ὁποῖα βγαίνουν αὐτομάτως.

— Τὸ παράδοξο ὅμως εἶνε, ὅτι τὸ πρωτότυπο αὐτὸ μηχάνημα δὲν .... δέχεται κίβδηλα νομίσματα.

— Ὅποιος ρίξει σ' αὐτὸ κίβδηλο νόμισμα, τὸ μηχάνημα τὸ ἐπιστρέφει πάλι στὸν κάτοχό του ἀπὸ τὴν ἴδια τρύπα, ταυτοχρόνως δὲ τὸν εἰδοποιεῖ μ' ἕνα ἰσχυρὸ κωδωνισμό, ὅτι τὸ νόμισμά του εἶνε ψεύτικο !

— Οἱ ταξειδιῶτες τῶν Κρατικῶν Καναδικῶν Σιδηροδρόμων μποροῦν νἄχουν τηλεφωνικὴ συγκοινωνία μὲ ὅποιο μέρος θέλουν, ἐνῶ τὸ τραῖνο τρέχει ὁλοταχῶς.

— Μιὰ νέα ἐφεύρεσι ραδιοτηλεφωνικὴ ἐπιτρέπει νὰ μεταδίδεται ἡ φωνὴ στὰ τηλεφωνικὰ σύρματα ποὺ εἶνε τοποθετημένα παράλληλα στὶς σιδηροδρομικὲς γραμμὲς κ' ἀπὸ κεῖ νὰ διαβιβάζεται στὶς συνήθεις τηλεφωνικὲς γραμμές.

— Ἕνας Ἀμερικανός, ἀπὸ τὸ Κῶρζον τῆς Νεβάδας, διατηρεῖ γενειάδα, τὸ μῆκος τῆς ὁποίας εἶνε 2 μέτρα καὶ 72 ἑκατοστά !....

— Ἡ γενειάδα αὐτὴ εἶνε μακρύτερη ἀπὸ τὸ ἀνάστημά του. Γι' αὐτὸ ὅταν περπατεῖ, εἶνε ἀναγκασμένος νὰ κρατάη τὴν ἄκρη της μὲ τὰ χέρια του γιὰ νὰ μὴ σέρνεται κάτω.

— Στὴν περιοχὴ τῆς λίμνης Ἀλβέρτου—Ἐδουάρδου τῆς Ἀμερικῆς ζῆ μιὰ φυλὴ νάνων, τῶν ὁποίων τὸ ὕψος φτάνει μόλις τὸ 1.30 τοῦ μέτρου.

— Οἱ πυγμαῖοι αὐτοὶ διατελοῦν σὲ πρωτόγονη κατάστασι καὶ τρέφονται μὲ ρίζες, καρποὺς δέντρων καὶ μὲ γάλα ἡμερῶν ζώων.

— Ἕνα ἀπὸ τὰ ἀρχαιότερα Πανεπιστήμια τοῦ κόσμου εἶνε τῆς Οὐψάλας, τὸ ὁποῖο ἱδρύθηκε τὸ 1477.

— Στὴν Ἀργεντινὴ Δημοκρατία, οἱ ἄγαμοι πληρώνουν βαρύτατους φόρους. Ἀκοῦστε :

— Ὅποιος δὲν παντρεύτηκε μέχρι 30 χρόνων, πληρώνει 50 φράγκα κάθε μῆνα. Ὅταν περάσει τὰ 35, ὁ φόρος διπλασιάζεται κ' ὅταν περάσει τὰ 45, τριπλασιάζεται.

— Μετὰ τὸ 65ον ὅμως ἔτος, ὁ φόρος ἀρχίζει νὰ ἐλαττώνεται ἀναλογικῶς.

— Οἱ χῆροι ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ πενθήσουν τὸ θάνατο τῆς γυναίκας των ἐπὶ τρία χρόνια. Ὕστερα ὀφείλουν νὰ παντρευτοῦν, ἀλλειώτικα θεωροῦνται ἄγαμοι καὶ φορολογοῦνται κ' αὐτοί.

— Κατὰ τὸ ἔτος 1030 μ. Χ. οἱ πάπυροι, στοὺς ὁποίους ἔγραφαν ὡς τότε οἱ ἄνθρωποι, ἀντικαταστάθησαν μὲ χαρτί, ποὺ κατασκευαζόταν ἀπὸ βαμπάκι.

— Κατὰ τὰ μέσα τοῦ 14ου αἰῶνος, οἱ Σαρακηνοὶ τῆς Ἰσπανίας ἄρχισαν νὰ κατασκευάζουν χαρτὶ ἀπὸ κουρέλια. Κατὰ τὸ 1850 τέλος ἄρχισε ἡ κατασκευὴ χαρτοῦ ἀπὸ ξύλο.

— Μιὰ ἀπὸ τὶς ἀρχαιότερες ἐκκλησίες τῆς Εὐρώπης εἶνε ὁ καθεδρικὸς ναὸς τοῦ Ρέιμς. Τὸ χτίσιμό του ἄρχισε τὸ 1241 καὶ τελείωσε τὸ 1481.

— Τὸ Γερμανικὸ ὑπουργεῖο τῆς Παιδείας θέλησε τελευταῖα νὰ ἐξακριβώση ποιὸ ἐπάγγελμα προτιμοῦν οἱ μαθητοὶ ποὺ φοιτοῦν στὰ σχολεῖα τῆς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως.

— Ἀπὸ τοὺς συγκεντρωθέντας λοιπὸν στατιστικοὺς πίνακες, ἐξάγεται ὅτι 60/ο τῶν μαθητῶν θέλουν νὰ γίνουν ἐπιστήμονες, 140/ο ἔμποροι, 20 0/ο ἀξιωματικοί, 20 0/ο μουσικοὶ καὶ 40 0/ο τραπεζιτικοὶ ὑπάλληλοι.

— Τὰ μεγάλα ἐμπορικὰ καταστήματα τῶν Παρισίων, τοῦ Λονδίνου καὶ τῆς Νέας Ὑόρκης διατηροῦν δικές τους πυροσβεστικὲς ὑπηρεσίες, στὸ προσωπικὸ τῶν ὁποίων συγκαταλέγονται καὶ πολλὲς γυναῖκες.

— Ἡ Βρεττανὴ Ἑταιρεία Σιδηροδρόμων ἔχει 370.000 ὑπαλλήλους.

— Ἕνας Ἀμερικανὸς ὀφθαλμίατρος ἐφεῦρε ἕνα νέο ἀλφάβητο γιὰ τοὺς τυφλούς. Τὸ ἀλφάβητο αὐτὸ εἶνε... ἠχητικὸ καὶ κάθε ψηφίο ἐκφράζεται μ' ἕνα διαφορετικὸ ἦχο.

— Στὴν Ἀφρικὴ ὁμιλοῦνται 514 γλῶσσες καὶ 525 διάλεκτοι.

— Ἐπὶ 100 ψηφοφόρων στὴν Ἀγγλία, οἱ 60 εἶνε ἄνδρες καὶ οἱ 40 γυναῖκες.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ